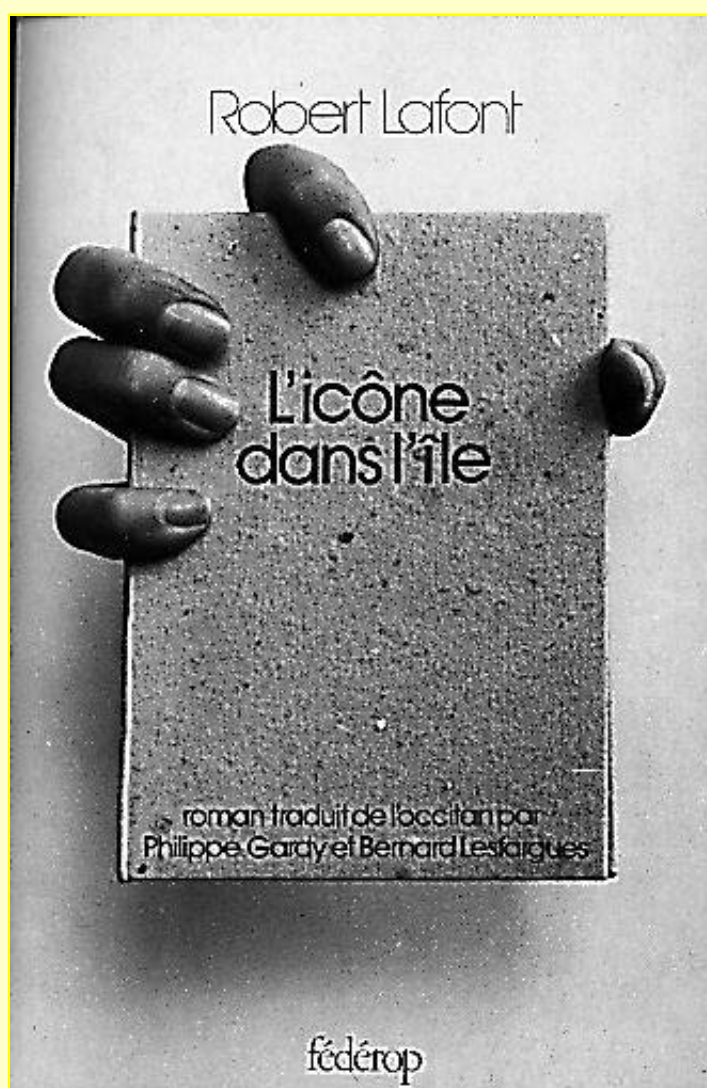

Robert Lafont

**L'Icône
dins l'iscla**

C.I.E.L. d'Oc

Centre International de l'Écrit en Langue d'Oc

3 Place Joffre, 13130 Berre L'Étang

<http://www.lpl.univ-aix.fr/ciel/>

I

A CIMA de rega se revira l'atalatge e se tòrna començar la conquista paciènta dau tèmps. Antau s'escriu pèr laurar lis oras. Pèr durar. Quant fai de setmanadas que dure d'aquela maniera? Tres ò quatre, que prene setembre. m'arrèste d'escriure a la nuech, me i grope mai a l'auba. M'aplane pèr me passejar sus l'iscla, perfiechament sol, sèns espèr d'una vòtz d'òme, d'un quilar d'aucèu, d'un rondinar d'avion. m'aplane pèr tirar una consèrva dau molonet qu'a dicha se demesís, pèr la dobrir, pèr mastegar lentament frucha ò carn en agachant l'orizont ara vuege, solelhós, esplendid. Tòrne a la rega. Ai abenat un gredon, mai n'aviáu tres de resèrva. Amb tot lo papier qu'ai recampat, farai tirar de tèmps encara. Sabe qu'escriurai après qu'aguèsse plus rèn pèr brifar, de tant que ma man aurà pron de fòrça, l'esperit pron de clartat. Passada la rara de la fam, l'escrich m'acompanharà luenh sus lo camin de ma mòrt.

Durar, se viure. Veiaire m'es que dins toti li tèmps, es aquò que volián li gènts en chimarrant lo papirús, lo pergamin, lo papier, fòrça mai que de parlar a la posteritat. E balhe ieu un sentit definitiu a aqueu grand solaç d'èstre de tota l'espécia, ara que l'espécia se morís dins mis espèrras. Adonc quiche lo gredon e entièr de mots, queti que sián. Prene lo racònte d'aqueste estiu tombant ont que siá, lo recomènçe, lo còpe e l'envertolhe. Me desfautèsse d'escriure, segur que virariáu baug. m'avisère ièr qu'ai perdut la paraula. Li labras e la gargamèla ne dessabon lèu la costuma. Auriáu degut m'esforçar de parlar solet, luchar còtra la paur de trencar aqueu silènci. Ara es tròp tard. Demòra lo papier.

Segur que l'idèa de la botelha a la mar, l'aguère. De botelha ne tustère una dau pè de la calanca, aquí que s'amolonan li bordilhas de la mar: encara i aviá l'etiqueta, la d'un vin d'Euròpa, de chianti, çò crese. Me pensave que se podiá pas que l'umanitat foguèsse mòrta tota. D'autris òmes, de pichòti comunitats sai que, se mantènon sus d'isclas coma la mieuna, dins de montanhas protegidas sauvetosas, sota terra dins de carbonieras, ò dins de sostas que pèr aquò se faguèron. Veguère un còp a Freiburg im Breisgau lo serre forestier soscat d'abrics.

M'imaginave que quauqu'un trobèsse mon messatge; tafurave entre li ròcas en cerca d'un tap ò de quicòm que semblèsse. De tap n' i aviá ges. Auriá servit a rèn, la rason me o diguèt. Abans que la botelha quitament ajonheguèsse una còsta, seriáu mòrt de la fam, e lis autres tanbèn. E mai s'es pas de la fam, serà dau mau qu'es dins l'èr qu'alenam, dins l'ondada qu'aflòca, que me dintra sota pèu amb l'escandilha, que me noirís la plaga pas polida a la cavilha.